

“*হ’লীউৎসৱপবিত্ৰহোৱাৰআৰুপবিত্ৰকৰিতোলাৰস্মাৰক*”

হ’লীয়েষ্ট পিতাই হ’লীহংসকলৰ লগত “হ’লী ডে” উদযাপন কৰিবলৈ আহিছেইক। “হ’লী ডে” এই সংগমযুগক কোৱা হয়। সংগমযুগ হয়েই “হ’লি ডে”। হ’লীয়েষ্ট পিতাই হ’লি সন্তানসকলৰ লগত “হ’লি ডে” উদযাপন কৰিবলৈ আহিছে। দুনিয়াত হ’লি এদিন-দুদিনৰ হয় আৰু তোমালোক হ’লীহংসই সংগমযুগতে হ’লি উদযাপন কৰা। তেওঁলোকে ৰং লগায় আৰু তোমালোকে পিতাৰ সংগৰ ৰঙত পিতাৰ সমান চিৰকালৰ বাবে হ’লি হৈ যোৱা। হৃদৰ পৰা বেহৃদৰ হৈ যোৱাৰ বাবে চিৰকালৰ বাবে হ’লী অৰ্থাৎ পবিত্ৰ হৈ যোৱা। এই হ’লী উৎসৱ হ’লী অৰ্থাৎ পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ, পবিত্ৰ হ’বলৈ উৎসাহিত কৰোতা হয়। সোঁৱৰণি হিচাপে যি বিধি পালন কৰে সেই সকলো বিধিতে পবিত্ৰ হোৱাৰ সাৰ সমাহিত হৈ আছে। প্ৰথমে হ’লী হোৱা বা হ’লী উদযাপন কৰাৰ বাবে অপবিত্ৰতা, বেয়াক ভস্ম কৰিব লাগে, জলাব লাগে। যেতিয়ালৈকে অপবিত্ৰতাক সম্পূৰ্ণ ৰূপত সমাপ্ত নকৰা তেতিয়ালৈকে পবিত্ৰতাৰ ৰং লাগিব নোৱাৰে। পবিত্ৰতাৰ দৃষ্টিৰে পৰস্পৰক ৰঙেৰে ৰঙীন কৰাৰ উৎসৱ উদযাপন কৰিব নোৱাৰি। ভিন্নতাৰ ভাৱক পাহৰি এটা পৰিয়ালৰ হওঁ, একেই সমান হওঁ অৰ্থাৎ ভাই-ভাইৰ একে সমান বৃত্তিৰে উদযাপন কৰাৰ স্মাৰক হয়। তেওঁলোকেতো লৌকিক ৰূপত উদযাপন কৰিবৰ বাবে সৰু ডাঙৰ, নৰ-নাৰী সমান ভাবেৰে উদযাপন কৰাৰ মানসিকতাৰে উদযাপন কৰে। বাস্তৱিকতে ভাই-ভাইৰ সমান স্বৰূপৰ স্মৃতিয়ে অবিনাশী ৰঙৰ অনুভৱ কৰায়। যেতিয়া এইটো সমান স্বৰূপত স্থিত হৈ যায় তেতিয়াহে অবিনাশী আনন্দৰ ৰেঙনি অনুভৱ হয় আৰু চিৰকালৰ বাবে উৎসাহ থাকে যে সকলো আত্মাক এনেকুৱা অবিনাশী ৰং লগাম। ৰং পিচকাৰীৰ দ্বাৰা লগায়। তোমালোকৰ পিচকাৰী কি? তোমালোকৰ দিব্য বুদ্ধি ৰূপী পিচকাৰীত অবিনাশী ৰং ভৰি আছে নহয়। সংগৰ ৰং অনুভৱ কৰা, সেয়েহে ভিন্ন ভিন্ন অনুভৱৰ ৰঙেৰে পিচকাৰি ভৰি আছে নহয় জানো। ভৰি থকা বুদ্ধিৰ পিচকাৰিৰে যি কোনো আত্মাক দৃষ্টিৰ দ্বাৰা বৃত্তিৰ দ্বাৰা মুখৰ দ্বাৰা এইটো ৰঙেৰে ৰঙীন কৰিব পাৰা যে তেওঁ চিৰকালৰ বাবে হ’লী হৈ যায়। তেওঁলোকে হ’লী উদযাপন কৰে, তোমালোকে হ’লী কৰি তোলা। প্ৰতিটো দিন “হ’লী ডে” কৰি তোলা। তেওঁলোকে অল্পকালৰ বাবে নিজৰ আনন্দৰ মুড বনায় উদযাপন কৰিবৰ কাৰণে কিন্তু তোমালোক সকলোৱে সদায় উদযাপন কৰিবৰ বাবে হ’লী আৰু হেপ্পি মুডত থাকা। মুড বনোৱাৰ প্ৰয়োজন নহয়। সদায় হ’লী মুডত থাকা আৰু কোনো প্ৰকাৰৰ মুড নাই। হ’লী মুড সদায় পাতল, সদায় নিচিন্ত, সদায় সৰ্ব খাজনাৰে সম্পন্ন, বেহৃদৰ স্বৰাজ্য আধিকাৰী। এয়া যে ভিন্ন ভিন্ন মুড সলনি কৰে, কেতিয়াবা আনন্দৰ, কেতিয়াবা বেচিকৈ ভৱাৰ, কেতিয়াবা পাতল কেতিয়াবা গধুৰ- এই সকল মুড সলনি কৰি সদায় হেপ্পি আৰু হ’লী মুডধাৰী হৈ যোৱা। এনেকুৱা অবিনাশী উৎসৱ পিতাৰ সৈতে উদযাপন কৰা। আতৰোৱা, উদযাপন কৰা আকৌ মিলিত হোৱা। যাৰ সোঁৱৰণি হিচাপে দাহ কৰে, ৰং লগায় আকৌ মিলন উদযাপন কৰে। তোমালোকেও যেতিয়া পিতাৰ ৰঙেৰে ৰঙীন হৈ যোৱা তেতিয়া পিতাৰ সমান হৈ যোৱা। আৰু যেতিয়া সমপৰ্য্যায়ৰ সকলে পৰস্পৰ মিলিত হয় তেতিয়া কেনেকৈ মিলন হ’ব? স্থূল ৰূপততো অলিংগন কৰে, কিন্তু তোমালোকে কেনেকৈ মিলন মনোৱা? যেতিয়া সমান হৈ যোৱা তেতিয়া স্নেহত সমাহিত হৈ যোৱা। সমাহিত হোৱা মানেই মিলিত হোৱা। তেন্তে এই সকলো বিধি ক’ৰ পৰা আৰম্ভ হল? তোমালোকে অবিনাশী ৰূপত উদযাপন কৰা, তেওঁলোকে অবিনাশী স্মৃতিৰ ৰূপত উদযাপন কৰি আনন্দিত হৈ যায়। ইয়াৰ পৰা ভাৱা যে তোমালোক সকলো কিমান অবিনাশী উৎসৱ অৰ্থাৎ উৎসাহত থাকোতা অনুভৱী হৈ যোৱা যে এতিয়া কেৱল তোমালোকৰ স্মাৰক দিনটোকো উদযাপন কৰি আনন্দিত হৈ যায়। অন্তিমৰলৈকেও তোমালোকৰ উৎসাহ আৰু আনন্দৰ স্মৃতিয়ে অনেক আত্মাক আনন্দৰ অনুভৱ কৰায়। এনেকুৱা উৎসাহ ভৰা জীৱন, আনন্দৰে ভৰা জীৱন গঢ়ি লৈছা নহয়!

ড্ৰামাত এয়ে সংগমযুগৰ ৰাণ্ডৰফুল পাৰ্ট হয় যে অবিনাশী উৎসৱ উদযাপন কৰি নিজৰ সোঁৱৰণি উৎসৱো প্ৰত্যক্ষ কৰি আছা। এফালে চৈতন্য শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা। আনফালে নিজৰ চিত্ৰ দেখি আছা। এফালে স্মৃতিস্বৰূপ হৈছা, আনফালে নিজৰ প্ৰতিটো শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ স্মাৰক দেখি আছা। মহিমা যোগ্য হৈ গ’লা আৰু কল্পৰ আগৰ মহিমা শুনি আছা। এয়া ৰাণ্ডৰ (চমৎকাৰ) নহয় জানো! আৰু স্মৃতিৰে চোৱা যে এয়া আমাৰ গায়ন হয়! এনেয়েতো প্ৰত্যেক আত্মাই ভিন্ন নাম ৰূপেৰে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ স্মাৰক চিত্ৰ প্ৰত্যক্ষও কৰে কিন্তু নাজানে। এতিয়া গান্ধীজীয়েও ভিন্ন নাম ৰূপেৰে নিজৰ চিনেমা নিশ্চয় চাইছে নহয় জানো! কিন্তু পৰিচয় নাই। তোমালোকে চিনি লৈ নিজৰ চিত্ৰ চোৱা। জানা যে এয়া আমাৰ চিত্ৰ হয়! এয়া আমাৰ উৎসাহ ভৰা দিনক স্মৃতিক উৎসৱৰ ৰূপত উদযাপন কৰি আছে। এই সকলো স্ত্তান আহি গ’ল নহয় জানো। ডবল বিদেশীসকলৰ চিত্ৰ মন্দিৰত আছেনে? এই দিলৱাৰা মন্দিৰত নিজৰ চিত্ৰ দেখিছানে? নে কেৱল ভাৰতবাসীৰ চিত্ৰ আছে?

সকলোৱে নিজৰ চিত্ৰ দেখিছানে? এইটো জানিলানে যে এয়া আমাৰ চিত্ৰ হয়। যিদৰে অৰ্জুন! এজনৰ উদাহৰণ আছে, তেনেকৈ স্মাৰকো কম দেখুৱায়। কিন্তু হয় সকলোৰে। এনেকৈ নাভাৱিবা যে এয়াতো বহুত কম চিত্ৰ হয়। আমি কেনেকৈ হ'ম। এয়াতো চেম্প'ল(আৰ্হি) দেখুওৱা হৈছে, কিন্তু হয় তোমালোক সকলোৰে স্মাৰক। যি স্মৃতিত থাকে তেওঁৰ স্মাৰক নিশ্চয় হয়। বুজিলা। তেন্তে ডাঙৰ পিচকাৰী সকলোৰে ভৰি আছে নহয়! সবু-সবুতো নহয় যে এবাৰতে সমাপ্ত হৈ যায়। আকৌ বাৰে বাৰে ভৰাব লাগে। এনেকুৱা পৰিশ্ৰম কৰাৰো প্ৰয়োজন নাই। সকলোকে আৱিনাশী ৰঙেৰে ৰঙীন কৰি দিয়া। হ'লী (পবিত্ৰ) কৰি তোলাৰ হ'লী উদযাপন কৰা। তোমালোকৰতো হ'লী হৈ গ'ল নহয় নে উদযাপন কৰিব লাগিব? হ'লী(পবিত্ৰ) হৈ গলা অৰ্থাৎ হ'লী উদযাপন কৰিলা। ৰং লাগি আছে নহয়। এই ৰং পৰিস্কাৰ কৰিবলগীয়া নহয়। স্থূল ৰং লগোৱাতো আনন্দ আছে আৰু আকৌ তাৰ পৰা ৰক্ষা পাবও বিচাৰে। তোমালোকৰ এই ৰঙতো এনেকুৱা যে ক'ব আৰু লগোৱা। ইয়াক কোনেও ভয় নকৰিব। সেই ৰঙক ভয় কৰে - চকুত যাতে নালাগে। ইয়াত ক'ব যিমান লগোৱা সিমান ভাল। হ'লী উদযাপন কৰিলা নহয়। হ'লী হৈ গলা! এয়া পবিত্ৰ হোৱাৰ আৰু পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ স্মাৰক হয়।

ইয়াত ভাৰততো অনেক কাহিনী ৰচি দিলে কিয়নো কাহিনী শূনাৰ বুচি আছে। সেয়েহে সকলো উৎসৱৰ কাহিনী ৰচি দিছে। তোমালোকৰ জীৱন কাহিনীৰ পৰা বিভিন্ন সবু-সবু কাহিনী ৰচি দিলে। কোনোবাই ৰাখীৰ কাহিনী ৰচি দিলে, কোনোবাই হ'লীৰ কাহিনী ৰচি দিলে, কোনোবাই জন্মৰ কাহিনী ৰচি দিলে। কোনোবাই ৰাজ্য দিৱসৰ কৰি দিলে। কিন্তু এয়া হ'ল সকলো তোমালোকৰ জীৱন কাহিনীৰ কাহিনী। দ্বাপৰত ব্যৱহাৰতো ইমান সময় দিবলগীয়া হোৱা নাছিল, ক্ৰী আছিল। সংখ্যাও তোমালোকৰ হিচাপত কম আছিল। সম্পত্তিও ৰজোপ্ৰধান আছিল, স্থিতিও ৰজোপ্ৰধান আছিল সেয়েহে ব্যস্ত হৈ থাকিবৰ বাবে এই কথা, কাহিনী, কীৰ্তন এই সাধনবোৰ অৱলম্বন কৰিলে। কিবাতো সাধন লাগে নহয় জানো। তোমালকতো ক্ৰী হোৱা তেন্তে সেৱা কৰা বা স্মৰণত বহি যোৱা। তেওঁলোকে সেই সময়ত কি কৰিব! প্ৰাৰ্থনা কৰিব নাইবা কথা কীৰ্তন কৰিব সেয়েহে ক্ৰী বুদ্ধিৰ হৈ বহুত ভাল ভাল কাহিনী ৰচি দিলে। তথাপিও ভাল যে অপবিত্ৰতাত বেছিকৈ যোৱাৰ পৰা ৰক্ষা পৰিল। আজিকালিৰ সাধনতো এনেকুৱা যে 5 বছৰীয়াকো সন্তানকো বিকাৰী কৰি দিয়ে। আৰু সেই সময়ত তথাপিও কিছু মৰ্যাদাও আছিল কিন্তু হয় তোমালোক সকলোৰে স্মাৰক। ইমান নিচা আৰু আনন্দ আছে নহয় যে আমাৰ স্মৃতি উদযাপন কৰি আছে। আমাৰ গীত গাই আছে। কিমান স্নেহেৰে গীত গায়। ইমান প্ৰেম স্বৰূপ তোমালোক হৈছা সেইবাবেতো প্ৰেমেৰে গায়। বুজিলা, হ'লীৰ স্মাৰক কি! সদায় আনন্দিত হৈ থাকা, পাতল হৈ থাকা – এয়াই উদযাপন কৰা। অচ্ছা - কেতিয়াও মুড অফ নকৰিবা (বিমৰ্ষ নহ'বা)। সদায় হ'লী মুড, লাইট (পাতল) মুড! হেপ্পী (সুখী) মুড। এতিয়া বহুত ভাল বুদ্ধিয়ক হৈ যায়। প্ৰম দিনা যেতিয়া মধুবনত আহে সেইখন ফটো আৰু পিছত যেতিয়া আহে তাৰ ফটো দুয়োখন উলিয়াব লাগে। ইংগিততে বুজি পায় তথাপিও বাপদাদা বা বাপদাদাৰ ঘৰৰ শৃংগাৰ হোৱা। তোমালোক আহিলে চোৱা মধুবনৰ শোভা কিমান জাতিষ্কাৰ হৈ যায়। য'লৈকে চোৱা ফৰিষ্টা আহি আছে, গৈ আছে। শোভনীয় নহয় জানো! বাপদাদাই জানে তোমালোক শৃংগাৰ হোৱা, অচ্ছা!

সকলো জ্ঞানৰ ৰঙেৰে ৰঙীন, সদায় পিতাৰ সংগৰ ৰঙত থাকোতা, পিতাৰ সমান সম্পন্ন হৈ আনকো অৱিনাশী ৰঙেৰে ৰঙীন কৰোতা, সদায় “হ'লী ডে” উদযাপন কৰোতা, হ'লী হংস আত্মাসকলক বাপদাদাৰ সদায় হেপ্পি আৰু হ'লী হৈ থকাৰ শুভেচ্ছা থাকিল। সদায় নিজকে সম্পন্ন কৰি তোলাৰ, উৎসাহ-উদ্দীপনাত থকাৰ শুভেচ্ছা থাকিল। লগতে চতুৰ্দিশৰ লগনত মগ্ন হৈ থাকোতা, সদায় মিলন উদযাপন কৰোতা, বিশেষ সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ!

ব্যক্তিগতসাক্ষাৎ

1) সদায় নিজকে পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰী বুলি অনুভৱ কৰানে? অধিকাৰী অৰ্থাৎ শক্তিশালী আত্মা হয়, এনেকৈ ভাবি কৰ্ম কৰা। কোনো প্ৰকাৰৰ দুৰ্বলতাতো থাকি যোৱা নাই? সদায় নিজকে যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা আমি, পিতা সৰ্ব শক্তিমান হয় তেন্তে সন্তানসকল মাষ্টাৰ সৰ্ব শক্তিমান হয়, এইটো স্মৃতিৰে সদায় সহজে আগবাঢ়ি গৈ থাকিব। এইটো আনন্দ সদায় থাকক কিয়নো এতিয়াৰ আনন্দ গোটেই কল্পত হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্তি, পিছলৈ আত্মাসকলৰ দ্বাৰা আত্মাসকলৰ প্ৰাপ্তি। আত্মা স্বয়ং সৰ্বজ্ঞ নহয়, সেয়েহে আত্মাসকলৰ পৰা যি প্ৰাপ্তি হয় সেয়া অল্পকালৰ বাবে হয় আৰু পিতাৰ দ্বাৰা চিৰকালৰ অৱিনাশী প্ৰাপ্তি হয়। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা অৱিনাশী আনন্দ পোৱা যায়। সদায় আনন্দত নাচি থাকা নহয়! সদায় আনন্দৰ দোলনাত দুলি থাকা। তলত আহিলা আৰু মলিন হ'লা কিয়নো তলত মাটি আছে। সদায় দোলনাত থাকিলে তেন্তে সদায় স্বচ্ছ হয়, স্বচ্ছ নোহোৱাকৈ পিতাৰ লগত মিলন উদযাপন কৰিব নোৱাৰা, যি দৰে পিতা স্বচ্ছ হয় তেওঁৰ লগত মিলনৰ বিধি হৈছে স্বচ্ছ হোৱা। সদায় দোলনাত দুলাসকল সদায় শ্ৰেষ্ঠ। দোলনা পোৱা যেতিয়া তেন্তে তললৈ আহা কিয়! দোলনাতে খোৱা, ফুৰা... ইমান ডাঙৰ দোলনা হয়। তললৈ অহাৰ দিন সমাপ্ত হ'ল, এতিয়া হৈছে

দুলাৰ দিন। গতিকে সদায় পিতাৰ লগত সুখৰ দোলনাত, ফুৰ্তি, প্ৰেম, জ্ঞান, আনন্দৰ দোলাত দুলি থকা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা, এইটো সদায় স্মৃতিত ৰাখিব। যেতিয়া কোনো কথা আহে তেতিয়া এইটো বৰদান স্মৃতিলৈ আনিবা তেতিয়া পুনৰ বৰদানৰ আধাৰত সংগৰ, দুলি থকাৰ অনুভৱ কৰিব। এই বৰদান সদায় চেফটিৰ (নিৰাপত্তাৰ) সাধন হয়। বৰদান স্মৃতিত থকা অৰ্থাৎ বৰদাতা স্মৃতিত থকা। বৰদানত কোনো পৰিশ্ৰম নহয়। সৰ্ব প্ৰাপ্তি সহজে হৈ যায়।

2) সকলো এক বল এক ভাৰসাত চলোতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা নহয়! এক বল এক ভাৰসাত চলোতা নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সন্তানে জানে যে এই যি সাকাৰ মুৰুলী, সেয়াই মুৰুলী হয় যি মধুবনৰ পৰা শ্ৰীমত পোৱা যায় সেয়েহে শ্ৰীমত হয়, পিতাক মধুবনৰ বাহিৰে আৰু কতো পোৱা নাযায়। সদায় এজন পিতাৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি নিশ্চয় হওক। মধুবনৰ পৰা যি পঢ়াৰ পাঠ যায় সেয়াই হৈছে অধ্যয়ন, আন কোনো অধ্যয়ন নাই। যদি ক'ৰবাত ভোগ আদিৰ সময়ত সন্দেহীৰ দ্বাৰা বাবাৰ পাৰ্ট চলে, তেন্তে এয়া সম্পূৰ্ণ ভুল হয়, এয়াও মায়া হয়, ইয়াক এক বল এক ভাৰসা বুলি কোৱা নহ'ব। মধুবনৰ পৰা যি মুৰুলী আহে তাৰ প্ৰতি ধ্যান দিয়া নহ'লে অন্য ৰাস্তাত ওচি যাব। মধুবনতে বাবাৰ মুৰুলী চলে, মধুবনতে বাবা আহে সেয়েহে প্ৰত্যেক সন্তানে যাতে এইটো সাৱধানতা অৱলম্বন কৰে, নহ'লে মায়াই প্ৰবঞ্চনা কৰিব। (11-04-82)

বৰদান: দূততাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সফলতাপ্ৰাপ্তকৰোতাত্ৰিকালদৰ্শী আসনধাৰী হোৱা
দূততাৰ শক্তি হৈছে শ্ৰেষ্ঠ শক্তি যিয়ে আলস্যৰ (অমনোযোগীতা) শক্তিক সহজে পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে।
বাপদাদাৰ বৰদান আছে – য'ত দূততা আছে ত'ত সফলতা আছেই। কেৱল যেনেকুৱা সময়, তেনেকুৱা
বিধিৰে সিদ্ধিস্বৰূপ হোৱা। যিকোনো কৰ্ম কৰাৰ আগতে তাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ কথা ভাবি-চিন্তি কাম
কৰিব। আৰু কৰাবা অৰ্থাৎ ত্ৰিকালদৰ্শী আসনধাৰী হোৱা তেন্তে আলস্য সমাপ্ত হৈ যাব। সংকল্প ৰূপী বীজ
শক্তিশালী দূততা সম্পন্ন হ'লে তেতিয়া বাণী আৰু কৰ্মত সহজ সফলতা আছেই।

স্লোগান: সদায় সন্তুষ্ট হৈ সকলোকে সন্তুষ্ট কৰোতাজনেই হৈছে সন্তুষ্ট মণি।

!! ওঁম শান্তি !!

সূচনা: আজি মাহৰ তৃতীয় ৰবিবাৰ, সকলো ভ্ৰাতা-ভগ্নীয়ে সন্ধিয়া 6-30 ৰ পৰা 7-30 বজালৈ বিশেষ সংগঠিত ৰূপত দিব্য
বুদ্ধি ৰূপী বিমানৰ দ্বাৰা অব্যক্ত বতনবাসী হৈ সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শুভ ভাৱনা আৰু শুভ কামনাৰ সহযোগৰ লহৰ
বিস্তাৰ দিয়াৰ সেৱা কৰে যেন।

ওঁম শান্তি!!